

TAM NGUYỆT ĐÀO HOA TUYẾT

Mùa hè

NĂM ẤY

THẬT VỪA ĐÚNG

EDITOR: PUNYLE

TRUYỆN ĐƯỢC ĐĂNG TẢI TẠI
[HTTPS://PUNYLELAND.WORDPRESS.COM](https://punyleland.wordpress.com)

Mục lục

Chương 1: Cậu Có Gan!

Chương 2: Tớ Tên Là Hạ Thiên Chu

Chương 3: Công Chúa Tóc Dài

Chương 4: Vẻ Đẹp Nằm Trong Đôi Mắt Của Người Yêu

Chương 5: Rèn Sắt Khi Còn Nóng

Chương 6: Nhưng Anh Chỉ Thích Em

MÙA HÈ NĂM ẤY THẬT VỪA ĐÚNG

Tam Nguyệt Đào Hoa Tuyết
dtv-ebook.com

Chương 1: Cậu Có Gan!

Chương 1: Cậu có gan!

Chuyển ngữ: Puny

<https://punyleland.wordpress.com>

Ở trong trường học, Hạ Thiên Chu thường xuyên có thể nghe được đủ các loại tin đồn có liên quan đến Thẩm Dĩ Bạch.

Ví dụ như, lúc ở trường cấp ba cậu ấy đã quét sạch giải nhất của đủ loại thi đua, dùng thân phận thủ khoa kỳ thi tuyển sinh đại học thi vào trường đại học.

Ví dụ như, cậu ấy không chỉ có thành tích tốt, mà còn đa tài đa nghệ, giấy chứng nhận đàn piano cấp mười bị bỏ quên một góc trong nhà.

Lại ví dụ như, cậu ấy vừa bước vào trường đại học, chỉ dựa vào một tờ giấy chứng nhận đã làm cho nữ sinh nóng lên, lúc các bạn nữ lớp bọn họ theo đuổi anh, thì anh lạnh nhạt, kết quả học tập dùng quyên lực trong tay, làm cho cậu ấy thảm thương.

Lại ví dụ như...

Rất nhiều lời đồn tạo thành một vầng sáng cao ngất, đối với Hạ Thiên Chu mà nói Trầm Dĩ Bạch xa không thể chạm tới.

Khi Trần Dĩ Bạch đại diện khoa tham gia trận đấu bóng rổ, thì Hạ Thiên Chu bị bạn cùng phòng kéo đi xem.

Thiếu niên áo trắng, tùy ý phô trương trên sân bóng, một quả bóng ba điễm dẫn đến một tràng hú hét không dứt của nữ sinh vây xem bên ngoài sân, con trai vây quanh cậu, ở giữa đám người, cậu chính là tiêu điễm nổi bật nhất.

Giống như tất cả mọi người đều biết cậu, ngay cả bạn cùng phòng mới nhập học hơn một tháng của cô, cũng có thể buột miệng nói hứng thú với chuyện cao trung của Trần Dĩ Bạch.

Hạ Thiên Chu đột nhiên cảm thấy có hơi khó chịu, cô yên lặng rời khỏi đám người, đi ra sân bóng rổ, để lại sự ồn ào náo động bên trong ra sau ốt.

Tại sao đột nhiên, lại trở thành như vậy chứ?

Hạ Thiên Chu ng ồi trên chiếc ghế dài bên cạnh sân bóng rổ, ánh mắt nhìn về phía hư không, trong đầu một đống lộn xộn.

Không biết qua bao lâu, một hồi tiếng ồn ào cắt đứt cảm giác như đi vào cõi thần tiên của Hạ Thiên Chu, cô rút ánh mắt về, nhìn thấy một đám con trai đi từ cửa sau sân bóng rổ ra.

Lúc này Hạ Thiên Chu mới biết, mình vì tránh người đến người đi phía trước, muốn nhanh chóng tìm một chỗ yên tĩnh, mà đã đến cửa sau của sân bóng rổ. Cô đảo mắt qua, liền nhìn thấy Trần Dĩ Bạch trong đám người, cô hoảng hốt, đột ngột đứng lên, ai lại biết động tác này của cô ngược lại thu hút sự Trần Dĩ Bạch.

Anh đưa mắt đến, nhưng mày.

Đầu óc Hạ Thiên Chu nổi bão một lúc lâu, chợt vầng sáng lóe lên, cô cầm điện thoại đưa đến bên tai, vừa làm bộ gọi điện thoại vừa rời đi.

Đi cũng chưa được mấy bước, điện thoại đột nhiên vang lên tiếng chuông, Hạ Thiên Chu vốn chột dạ, nghe được tiếng chuông, bị dọa sợ đến mức suýt quăng điện thoại đi, cô quá hết hoảng, đợi khi lấy lại tinh thần, mới phát hiện mình đã nhấn nút trả lời.

"A lô." Hạ Thiên Chu có hơi chột dạ.

"Cậu quay đầu lại." Giọng của Trần Dĩ Bạch truyền từ loa đến.

Hạ Thiên Chu run sợ trong lòng, bước chân dừng một chút, sau đó tiếp tục bước đi.

"Tớ không!" Cô giống như giận dữ trả lời một câu, không cần quay đầu lại, cô cũng biết bây giờ Trần Dĩ Bạch đang ở sau lưng cách cô không xa, giống như trước vậy, nhưng lại không giống.

"Chu Chu cậu có điếm gì đó là lạ đó." Trần Dĩ Bạch đi theo sau lưng cách cô không xa, nhìn bóng lưng đang bước nhanh kia, có hơi không vui, "Sau khi khai giảng thì cậu cứ tránh tôi."

"Không có." Hạ Thiên Chu chối.

"Vậy bây giờ cậu dừng lại, chúng ta đi ăn chút gì đi, mới vừa đánh bóng xong, tôi đói chết rồi."

"Tớ không!"

"Hạ Thiên Chu cậu..."

"Chu Chu!" Lời của Trần Dĩ Bạch còn chưa dứt, đám bạn cùng phòng ở cách đó không xa vẫy tay với cô.

Hạ Thiên Chu giống như nắm được cọng rơm cứu mạng, điện thoại cũng không tắt sải bước chạy đến chỗ bạn cùng phòng.

Cô vốn là cùng đi xem bóng với bạn cùng phòng, nửa đường bản thân lại chạy đi, bạn cùng phòng gọi điện thoại cho cô thì máy báo bận, vừa từ sân bóng rổ đi ra thì gặp một mình cô đi loanh quanh, không nhin được quở trách vài câu.

Có một bạn cùng phòng tinh mắt, thấy Trần Dĩ Bạch cách đó không xa, kích động c ãm lấy tay của Hạ Thiên Chu mà lắ, "Chu Chu, vừa nãy Trần Dĩ Bạch vẫn luôn ở sau lưng cậu đấy!"

Hạ Thiên Chu quay đầu liếc Trần Dĩ Bạch, "Tớ nói người nào, cứ đi theo sau tớ, tớ còn tưởng rằng là kẻ bám đuôi chứ, thiếu chút nữa báo cảnh sát r ấ."

Điện thoại của Hạ Thiên Chu còn chưa tắt, lời của cô xuyên qua điện thoại truy ền tới lỗ tai của Trần Dĩ Bạch không sót một chữ, người phía sau giậ dữ cản chặ rắng, sau khi cúp điện thoại thì xoay người đi về

Không bao lâu, điện thoại Hạ Thiên Chu nhận được một tin nhắn: "Hạ Thiên Chu, cậu có gan!"

MÙA HÈ NĂM ẤY THẬT VỪA ĐÚNG

Tam Nguyệt Đào Hoa Tuyệt
dtv-ebook.com

Chương 2: Tớ Tên Là Hạ Thiên Chu

Chương 2: Tớ tên là Hạ Thiên Chu

Chuyển ngữ: Puny

<https://punyleland.wordpress.com>

Thành thật mà nói, ấn tượng đầu tiên của Trần Dĩ Bạch với Hạ Thiên Chu rất kém, bởi vì cô vút dây pháo vào trong vũng bùn, nổ cả một thân bùn, chiếc áo phông trắng vừa mới mặc trong nháy mắt đã vô cùng thâm thắm, ngay cả trên mặt anh cũng gặp họa.

Khi đó anh chỉ mới đến ngày đầu tiên, bởi vì cha mẹ phải đi nước ngoài công tác, nghỉ hè anh liền đến ở nhà bà ngoại, nơi đây được gọi là thị trấn nhỏ, mặc dù cảnh vật non xanh nước biếc không tệ, nhưng so với thành phố anh ở, thật sự là quá mộc mạc, vừa mới đến còn bị Hạ Thiên Chu nổ cả người đầy bùn, đi đâu này càng làm trầm trọng sự bất mãn của anh.

Anh chạy về nhà bà ngoại, tố cáo kiệt tác của nha đầu quê mùa đó cho bà ngoại, bà ngoại vừa giúp anh rửa mặt vừa cười nói: "Đứa bé Chu Chu đó, thật hiểu chuyện mà, chỉ là tính cách giống như con trai, xì, nhưng mà so với những đứa trẻ khác mà nói, đã là tốt rồi, những đứa con trai khác đều thích nổ cứt trâu..."

Cậu ấm Trầm Dĩ Bạch sống trong nhung lụa đến từ thành phố lớn, vào cái ngày đó cũng bởi vì không nhìn đường thật tốt, nên đã đạp phải thứ tội ác kia. Thứ sền sệt nhão nhão ấm ấm lại có mùi là lạ kia khiến cho Trầm Dĩ Bạch nghĩ lại, nghĩ đến sau khi nổ cút trâu bắn tung tóe lên người anh, trong dạ dày đã nổi lên một trận quặn quại, xoay người nôn.

Phía sau nhà của bà ngoại có một con sông nhỏ, sáng sớm ngày thứ hai bà ngoại dẫn anh đi hái quả đào, rồi rửa sạch ở gần bờ sông. Anh đang giúp bà ngoại bỏ những quả đào đã rửa sạch vào trong giỏ, khi ngẩng đầu lên đã nhìn thấy cô bé đó ở bên kia bờ sông, nhướng mày một cái.

Hạ Thiên Chu cũng nhìn thấy bọn họ, vốn đang vui vẻ phất phất tay với bà ngoại, lạnh lạnh nói một câu "Bà khỏe", sau đó quay đầu nhìn thấy Trầm Dĩ Bạch, cong mi cười vô cùng rục rĩ.

Hoàn toàn không bởi vì chuyện cầm dây pháo nổ đầy bùn ngày hôm qua, mà sinh ra một chút xíu cảm giác áy náy gì, đi theo bên cạnh Hạ Thiên Chu còn có bốn năm đứa trẻ, đi tới bờ sông liền ào xuống sông bắt cá.

Hạ Thiên Chu mặc một cái đầm voan đến bắp chân, cô cởi giày cầm trong tay, tay còn lại vén chân váy lên đi tới chỗ Trầm Dĩ Bạch. Lúc đi đến giữa sông, thì trượt tay, chân váy rũ xuống, dính nước, Hạ Thiên Chu dứt khoát không kéo lên lại, mặc cho nước sông làm ướt chân váy mình.

Đợi khi cô đi tới trước mặt Trầm Dĩ Bạch, chân váy của cô đã ướt đến đầu gối, cô giẫm lên đá cuội, lộ ra đôi chân nhỏ trắng nõn.

"Cậu chính là cháu ngoại của bà Lý sao?" Đó là câu nói đầu tiên Hạ Thiên Chu nói với Trầm Dĩ Bạch, cô đứng bên cạnh anh, đôi mắt linh hoạt đảo đảo, "Tớ tên là Hạ Thiên Chu, ở nhà bên cạnh bà Lý."

Trầm Dĩ Bạch nhìn cô một cái, không lên tiếng.

Anh vẫn còn tức giận chuyện ngày hôm qua cô c ãm dây pháo nổ vào anh.

Phòng của Tr ầ n D ĩ B ạch là căn phòng trước đây mẹ anh ở, có một cái sân thật to phía trước, lúc chàng v ạng tối anh ra ban công ngắm hoàng hôn, thì đột nhiên nghe được một trận cười, cúi đầu nhìn xuống, thì thấy Hạ Thiên Chu đang đu xích đu trong sân bên cạnh. Xích đu được cột lên nhánh cây đa, mỗi lần đu, cả cây cũng đ ơng đ ư a theo, lá cây đ ơng đ ư a, tạo ra tiếng "xào xạc".

"Nha đầu qu e mùa!" Tr ầ n D ĩ B ạch nói th ầ m, sau đó xoay người trở v ề phòng, đ ơng cửa sổ, còn kéo rèm cửa sổ thật kín, muốn ngăn cách tiếng cười vui vẻ bên ngoài.

Th ắ ng đ ến mùa hè năm thứ hai, ấ n t ượ ng của Tr ầ n D ĩ B ạch v ề Hạ Thiên Chu mới thay đ ổi h ẫ n.

Vào mùa hè hằng năm Tr ầ n D ĩ B ạch mới có thể đ ến nhà bà ngoại nghỉ hè, đ ư a trẻ đ ă quen với thành phố lớn, khi đ ến đây khó tránh khỏi thu hút sự chú ý của người khác, đ ư o ng nhiên, cũng sẽ có không ít tên côn đ ồ có ý đ ồ xấu đ ến.

Lúc anh ra ngoài đi loanh quanh, thì bị mấy tên côn đ ồ kéo đ ến góc tường, uy hiếp anh lấy ra ít ti ền, lúc ấy Tr ầ n D ĩ B ạch lắc đầu, chí khí vững chắc, "Không có!"

Anh không nói láo, trên người anh thật sự không có ti ền, vừa r ẫ đ ेम năm đ ờ ng ti ền mặt ra ngoài, nhưng đ ă mua một hộp kem, mới ăn xong, thì bị bọn họ kéo đi.

Nhưng đám người đó thấy cả người hàng hiệu của anh, làm sao có thể tin anh không có ti ền đ ược, đ ơng chuẩn bị đ ộ ng thủ dạy đ ỗ anh, thì thấy Hạ

Thiên Chu xuất hiện phía sau bọn họ, thông dong bình tĩnh mà lấy một dải dây pháo từ trong cặp ra, sau khi đốt thì quăng đến bên chân đám côn đồ.

Đùng đùng ùng ùng tiếng pháo nổ làm cho đám côn đồ sợ vỡ mật, nào còn nhớ đến Trần Dĩ Bạch, Hạ Thiên Chu thừa dịp chạy qua, cầm lấy tay của Trần Dĩ Bạch bắt đầu chạy.

Cô không sợ pháo, bước mấy bước vượt qua dây pháo nổ tán loạn kia, giống như tiểu Na Tra đạp Phong Hỏa Luân, hùng hùng hổ hổ chạy tới cứu anh.

Thị trấn nhỏ vốn rất yên tĩnh, nên dây pháo của Hạ Thiên Chu thu hút sự chú ý của người đi đường, đám côn đồ kia dĩ nhiên không dám làm tiếp.

Hạ Thiên Chu kéo Trần Dĩ Bạch đến chỗ an toàn, hai người ngẩng lên trên vỉa hè thở hắt hắt, đến lúc bình tĩnh lại, Trần Dĩ Bạch nhìn cái mặt của Hạ Thiên Chu bởi vì vận động mạnh mà đỏ lên, không khỏi hỏi: "Sao cậu có nhiều dây pháo như vậy?"

Anh còn nhớ, vào kỳ nghỉ hè lúc anh mới đến, đã bị cô cho nổ người đầy bùn.

Hạ Thiên Chu nhìn anh, lộ ra một cái răng khểnh, cười nói: "Bởi vì nhà tôi bán pháo."

MÙA HÈ NĂM ẤY THẬT VỪA ĐÚNG

Tam Nguyệt Đào Hoa Tuyệt
dtv-ebook.com

Chương 3: Công Chúa Tóc Dài

Chương 3: Công chúa tóc dài

Chuyển ngữ: Puny

<https://punyleland.wordpress.com>

Nhà Hạ Thiên Chu mở một cửa hàng pháo hoa, để tỏ lòng hoan nghênh người bạn mới Thẩm Dĩ Bạch này, cô lấy một hộp pháo hoa và pháo hoa que từ trong kho hàng nhà mình ra, hai người khiêng đến bên bờ sông, đợi khi trời tối, thì bắt đầu đốt một cây rồi lại một cây.

Pháo hoa que cháy vô cùng rực rỡ, ánh thuốc pháo phản chiếu lên mặt sông, lốm đốm lốm đốm, giống như cầu vồng tan ra dưới nước.

Hạ Thiên Chu vốn đang thích thú quơ quơ cây pháo que trong tay, thì quay đầu lại, nhìn thấy Thẩm Dĩ Bạch, tầm mắt bất chợt bị đứng lại.

Hàng nghìn ánh sáng tỏa ra từ sau lưng anh, hàng vạn chấm nhỏ xen lẫn với pháo hoa sáng chói phản chiếu xuống mặt sông, chàng thiếu niên mặt mũi thanh tú ngồi trên một tảng đá lớn bên bờ sông, cầm trong tay cây pháo hoa que, ánh thuốc pháo chiếu lên mặt anh, để lại cho Hạ Thiên Chu một bên mặt hoàn mỹ.

Con gái đầu trưởng thành tương đối sớm, giống như vào khoảnh khắc này, Hạ Thiên Chu mới biết tình yêu đầu của thiếu nữ giống như ánh thuốc pháo phản chiếu dưới nước vậy, tạo nên gợn sóng lan tỏa.

Thị trấn nhỏ này, hoàn toàn là thiên hạ của Hạ Thiên Chu, Thẩm Dĩ Bạch đi theo cô, xem như là thấy được rất nhiều phong cảnh không thể nhìn thấy ở thành phố lớn.

Giống như lời của bà ngoại nói, Hạ Thiên Chu nghịch ngợm, lên cây xuống sông, không gì có thể làm khó được cô. Thẩm Dĩ Bạch ở nhà, bị cha mẹ dạy dỗ nghiêm khắc, nhưng rốt cuộc anh vẫn còn là một đứa nhóc lớn, cũng không lâu sau, liền bị Hạ Thiên Chu lôi kéo làm "hư".

Nghỉ hè hàng năm, anh đầu đến chỗ bà ngoại, mới đầu anh còn bài xích, cảm thấy cha mẹ vì công việc, mà vớt anh đến vùng nông thôn, nhưng sau này, anh bắt đầu mong đợi mùa hè hàng năm.

Mùa hè năm thứ ba anh đến nhà bà ngoại, Hạ Thiên Chu cùng bà ngoại đến trạm xe đón anh. Anh vừa kéo hành lý đi ra, Hạ Thiên Chu liền nhào tới, anh còn tưởng cô vì đã lâu không gặp, muốn ôm anh một cái, anh giang hai cánh tay ra đợi dáng người mảnh khảnh kia bỏ nhào vào lòng ngực mình.

Nhưng chuyện không như mong muốn, khi Hạ Thiên Chu chỉ cách anh một bước nữa thì phanh lại, khom người ng ẩ ch ồm hồm lục quà anh mang cho cô.

Thẩm Dĩ Bạch có hơi lúng túng thu tay về, ngượng ngùng sờ đầu, bà ngoại vừa vặn nhìn thấy hết một màn này, che miệng nở nụ cười, Thẩm Dĩ Bạch xấu hổ, đỏ mặt.

Mùa hè ở thị trấn, không nhộn nhịp và khô nóng như ở thành phố, vào lúc chạng vạng tối, bọn họ bưng một đĩa dưa hấu đã cắt ra bờ sông, cởi giày ngâm chân dưới sông, gió mát ăn dưa hấu ngắm nhìn nắng chiều, tĩnh lặng giống như thước phim của Hayao Miyazaki [1].

[1] Miyazaki Hayao sinh ngày 5 tháng 1 năm 1941 tại Tokyo, Nhật Bản là nhà làm phim hoạt hình, họa sĩ truyện tranh, nhà biên kịch và là người đồng sáng lập xưởng phim hoạt hình Studio Ghibli.

Điều kiện gia đình của Hạ Thiên Chu không tệ, nhưng bởi vì cha mẹ đều là người sinh ra và lớn lên ở nơi này, nên không có ý dẫn Hạ Thiên ra ngoài trải việc đời, làm cho một Hạ Thiên Chu mười mấy tuổi, nhưng nơi xa nhất đi đến lại chính là tỉnh bên cạnh, còn thế giới bên ngoài mà Thẩm Dĩ Bạch đến, với cô thì không khác nào là mở cánh cửa thế giới mới.

"Cảm giác tứ giống như công chúa tóc dài bị nhốt trong tháp, cái gì cũng không biết, còn cậu, lại giống như nam chính rau diếp xông vào..."

"Không không không." Thẩm Dĩ Bạch cắt đứt tâm tình ưu tư của cô, "Công chúa tóc dài cũng không dùng dây pháo bắn nổ đậy bùn lên người khác."

Hạ Thiên Chu tức giận, xông lên muốn đánh anh, "Đã nói rồi, lần đó là bất ngờ, ai bảo cậu đột nhiên xuất hiện."

Bên ngoài thị trấn có một vườn trái cây, bên trong tường rào cao thật cao kia là quả lớn trĩu nặng, ngày hôm đó đi ngang qua, Hạ Thiên Chu nhất thời nảy lòng tham, nói muốn trèo vào hái mấy quả.

Thẩm Dĩ Bạch sớm đã bị Hạ Thiên Chu làm hư, không nghĩ ngợi mà đồng ý.

Mặc dù động tác của Hạ Thiên Chu linh hoạt, nhưng vóc dáng cô nhỏ, lúc leo lên hai cái chân đung đưa, vô cùng vụng về. Thâm Dĩ Bạch vẫn ở phía dưới tường rào đỡ cô, cuối cùng còn gắng sức đẩy cái hông của cô lên. Mặt Hạ Thiên Chu đỏ đến mức bay đến vũ trụ nhỏ, "vèo" một cái liền leo lên.

Vóc dáng của Thâm Dĩ Bạch khi đó chính là thời kỳ phát triển, tay dài chân dài, chạy lấy đà, dùng sức bám lên đầu tường, dễ dàng trèo lên.

Tầm mắt trên đầu tường rộng rãi, hai người vốn chỉ muốn vào lấy vài quả nhưng trong nháy mắt lại không nở đi xuống, bọn họ yên lặng ngó ở phía trên, giống như quốc vương và hoàng hậu đang tuấn tra lãnh thổ của mình, hai người ai cũng không nói, bốn chân ở trên không đung đưa, vô cùng nhàn nhã tự tại.

Thâm Dĩ Bạch đặt tay lên tường rào, nhưng ngón tay lại vô tình chạm phải mu bàn tay của Hạ Thiên Chu, anh nhìn sang, thiếu nữ cong mắt cười đến rục rỡ, lộ ra cái răng khểnh tinh nghịch.

Đời này an ổn, năm tháng tĩnh lặng, tương lai của bọn họ tràn đầy vô vàn hy vọng.

MÙA HÈ NĂM ẤY THẬT VỪA ĐÚNG

Tam Nguyệt Đào Hoa Tuyết
dtv-ebook.com

Chương 4: Vẻ Đẹp Nằm Trong Đôi Mắt Của Người Yêu

Chương 4: Vẻ đẹp nằm trong đôi mắt của người yêu

Chuyển ngữ: Puny

<https://punyleland.wordpress.com>

Trần Dĩ Bạch đề cập chuyện của Hạ Thiên Chu với bạn thân, cậu bạn nghe xong, sờ cằm suy nghĩ thật lâu, mới nói ra nhận xét của mình. Cậu ta nói: "Cô gái thị trấn nhỏ, khó tránh hơi đặc biệt, giống như nhìn thấy nhĩ ầu phi t ần dịu dàng động lòng người trong hoàng cung r ấ, đột nhiên xuất hiện một cô gái độc đáo, hơi ngang bướng, cậu lại thanh tâm quả dục [1], cũng khó tránh động lòng."

[1] Thanh tâm quả dục (清心寡欲): trái tim thuần khiết, không ham muốn

Trần Dĩ Bạch thật sự không nghĩ ra, bản thân mới mười sáu mười bảy tuổi, chính là cái tuổi tinh lực d ầ dào, năng lượng bùng nổ, bạn thân nghĩ như thế nào mà dùng cụm từ "thanh tâm quả dục" này để hình dung anh.

Nhưng không thể phủ nhận, anh thật sự, động lòng với Hạ Thiên Chu.

Mỗi lần kết thúc kỳ nghỉ hè ở thị trấn anh lại trở về trường học, anh nhìn các cô gái muôn hình muôn vẻ bên cạnh, âm thầm so sánh các cô ấy

với Hạ Thiên Chu, thì phát hiện các cô ấy không có sự linh hoạt của Hạ Thiên Chu.

Đương nhiên, cũng không thể nói các cô ấy không tốt, chỉ là có câu nói gọi là "Vẻ đẹp nằm trong đôi mắt của người yêu".

Anh thích em, em chính là có một không hai đặc biệt nhất.

Cũng giống vậy, Hạ Thiên Chu cũng sẽ so sánh Trầm Dĩ Bạch với đám con trai trong lớp cô.

Nhưng mà không so thì không biết, rõ ràng đều là con trai cùng tuổi, nhưng Trầm Dĩ Bạch lúc nào cũng rục rỡ, đối lập với anh, đám con trai bên cạnh cô lúc nào cũng khó chịu.

Nhưng mà khi đó Hạ Thiên Chu không cảm thấy có gì đó, dù sao Trầm Dĩ Bạch ưu tú như vậy mà vào kỳ nghỉ hè nào cũng sẽ đi đến bên cạnh cô, hơn nữa trong toàn trấn nhỏ, chỉ có cô, mới có quan hệ tốt với Trầm Dĩ Bạch như vậy.

Cũng chính bởi vì như vậy, đã làm cho Hạ Thiên Chu nảy sinh ra một loại ảo giác, là Trầm Dĩ Bạch chỉ thuộc về một mình cô.

Bên trong sân nhà bà ngoại có một cái hồ nước, lắp một cái vòi nước cao đến eo, sau khi giúp bà ngoại cắt cỏ ở vườn rau sau vườn, cả người Trầm Dĩ Bạch lúc về đầy mồ hôi, cả người dính dính, cũng không kịp vào nhà thu dọn gì, đã đứng bên cạnh cái hồ, cởi áo ra, mở vòi nước tạt lên người mình.

Hạ Thiên Chu ở trong sân nhà mình nghe được tiếng động, giẫm lên đá đầu hóng về phía bên này, vừa vặn nhìn thấy một màn Trầm Dĩ Bạch ở trần.

Cơ thể cậu thiếu niên gầy gò, không giống kiểu cơ bụng tám múi thấy trên phim thần tượng.

Hạ Thiên Chu thẫn thờ cảm thán, quả nhiên con người không thể hoàn mỹ, giữa Trần Dĩ Bạch và nam chính phim thần tượng, còn thiếu cơ bụng tám múi.

"Trần Dĩ Bạch." Cô kêu anh, "Mới ra mồ hôi đừng dùng nước lạnh tắm."

Trần Dĩ Bạch đang cúi đầu xuống chỗ vòi nước, thì nghe được tiếng của Hạ Thiên Chu, giật mình, đột ngột ngẩng đầu lên, bị đọng vào vòi nước, đầu đến khoeo mắt ứa ra nước mắt.

Nhưng anh lại không để ý đến vết thương trên đầu, hai tay vòng trước ngực muốn ngăn cản ánh mắt tội ác của Hạ Thiên Chu, nhưng suy nghĩ lại, cái tư thế này có hơi con gái, nên đã cầm khăn lông bên cạnh lên che, nhưng mà khăn lông nhỏ, chắc chắn không che được cái gì. Hạ Thiên Chu nhìn dáng vẻ hốt hoảng xấu hổ của anh, cảm thấy rất tức cười, không nhận được, nên đã bật cười.

Trần Dĩ Bạch cực kỳ tức giận ném khăn lông sang một bên, tóc còn nhỏ giọt nước, anh bực tức nói: "Hạ Thiên Chu, cậu con gái con đưa, da mặt có thể dày như vậy hay không, loại chuyện leo tường nhìn lên con trai tắm cậu cũng làm được?!"

Hạ Thiên Chu vịn lên đầu tường, lộ ra một cái đầu nhỏ, vô tội nói: "Cái này có là gì, đám con trai lớn bằng cậu gần đây, không phải cũng ở trên tấm sông sao, cũng chỉ có cậu làm ra vẻ, còn không cho tôi nhìn."

"Cậu... cậu còn nhìn những đứa con trai khác tắm?!"

"À..." Hạ Thiên Chu có hơi lúng túng, thật ra thì cô cũng chỉ là đi ngang qua, xa xa nhìn thoáng qua, những đứa con trai kia đều ngâm mình dưới nước, căn bản cái gì cũng không thấy rõ... Ít nhất không nhìn thấy rõ ràng như nhìn Trần Dĩ Bạch.

Dáng vẻ mặt đỏ lên của Trần Dĩ Bạch, lại thành công chọc cười Hạ Thiên Chu, cô dứt khoát trèo lên đầu tường ng ồi, híp mắt quan sát cơ thể trần nửa người trên của Trần Dĩ Bạch, hoàn toàn là bộ dạng của một nữ lưu manh.

Cô thổi một tiếng huýt sáo vang dội, "Tiểu nương tử, dù sao cậu cũng bị đại gia tôi thấy hết, không bằng theo đại gia tôi, bảo đảm cậu được ăn ngon uống đã."

Trần Dĩ Bạch xụ mặt, c ầm lấy áo thun ở một bên sải bước đi về phòng.

"Nha đầu ngốc!" Trần Dĩ Bạch vừa mặc quần áo vừa nói th ầm, anh tức giận, muốn không thèm để ý đến nha đầu kia ở đó, để cho cô sửa đổi tính nết một chút. Nhưng sau khi mặc quần áo xong, lại không nhìn được nhìn ra ngoài, Hạ Thiên đang vụng về chuẩn bị nhảy xuống, cô thử mấy tư thế, đầu cảm thấy không được, sợ ý một chút thì sẽ té đau.

Ngay lúc cô không biết làm thế nào, thì Trần Dĩ Bạch trở lại, anh đứng dưới chân tường, giang hai cánh tay, trong giọng nói cứng rắn mang theo chút không tự nhiên.

"Nhảy xuống, tôi đón lấy cậu."

Hạ Thiên Chu cười cười, tay kh ẽ chống ra phía sau, từ trên tường nhào về phía Trần Dĩ Bạch.

Vóc người của Hạ Thiên Chu nhỏ, người nhẹ, cộng thêm Trần Dĩ Bạch đã làm công tác chuẩn bị, cho dù cô d ần sức nhào đến như vậy, thì Trần Dĩ

Bạch cũng chỉ lảo đảo mấy bước rồi ổn định.

Không phải là loại bế công chúa mà Hạ Thiên Chu tưởng tượng, cô giống như một con Koala bỏ nhào tới, hai tay ôm lấy cổ của Trần Dĩ Bạch, Trần Dĩ Bạch cũng ôm eo cô, khoảng cách tiếp xúc gần như vậy, hơi cúi đầu xuống, là môi của anh có thể chạm phải chóp mũi của cô.

Bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt của cô tựa như mùa xuân trong veo. Khoảnh khắc ấy làm cho Trần Dĩ Bạch vứt bỏ tất cả sự nhanh nhẹn và thành thạo, cũng không có ý định né tránh, tựa như có mùi mậ mờ quanh quẩn trong không khí, nhưng một màn cực kỳ đẹp này, lại bị Hạ Thiên Chu mở miệng phá hỏng.

Hai tay cô vòng lên cổ của Trần Dĩ Bạch, chớp chớp mắt nói: "Tiểu nương tử, quả nhiên cậu vẫn quyết định đi theo đại gia tôi."

Trần Dĩ Bạch tối sầm mặt, tay đang ôm eo cô nâng lên dưới nách cô, đầu tiên là nâng cô lên, sau đó, ném lên đồng cỏ khô ở một bên.

Hạ Thiên Chu ngã không đau, nhưng Trần Dĩ Bạch lại ném cô đi, chuyện không giống nhau.

Hạ Thiên Chu ngã trong đồng cỏ khóc lóc om sòm lăn qua lăn lại, muốn Trần Dĩ Bạch trở lại đỡ cô.

Trần Dĩ Bạch cũng không quan tâm cô cố tình gây sự, vừa xoa huyết thái dương vừa đi vào trong phòng, không biết tại sao mình lại gặp phải một nha đầu ngốc như vậy.

MÙA HÈ NĂM ẤY THẬT VỪA ĐÚNG

Tam Nguyệt Đào Hoa Tuyệt
dtv-ebook.com

Chương 5: Rèn Sắt Khi Còn Nóng

Chương 5: Rèn sắt khi còn nóng

Chuyển ngữ: Puny

<https://punyleland.wordpress.com>

Kỳ nghỉ hè lớp mười một lên mười hai, trường tổ chức học bù, nên chỉ có mười mấy ngày nghỉ, sau kỳ thi tuyển sinh đại học, ba mẹ vì bù đắp lỗi lầm mấy năm trước bỏ anh ở nhà bà ngoại, nên đã kiên quyết dẫn anh đi du lịch khắp nơi.

Hạ Thiên Chu cũng có kế hoạch tốt nghiệp của mình, mùa hè hai năm đó, bọn họ đều không gặp mặt nhau được một lần, chỉ liên lạc qua mạng, còn hẹn sẽ cùng nhau thi vào một trường.

Trần Dĩ Bạch đến ở nhà bà ngoại tổng cộng được năm kỳ nghỉ hè, gần mười tháng, khoảng thời gian hơn hai năm, Hạ Thiên Chu cũng không được xem là thanh mai trúc mã điển hình, tuy nhiên, trong nhận thức của anh, mối quan hệ của anh với Hạ Thiên Chu vô cùng tốt, tốt đến mức... đến mức anh cho rằng sau khi nhập học, Hạ Thiên Chu sẽ trở thành bạn gái của anh.

Rõ ràng lúc nhập học anh còn tới trạm xe đón cô, cô vẫn giống như trước đây, vừa nhìn thấy anh, ngay cả hành lý cũng bỏ lại nhào tới ôm anh.

Nhưng mà sau khi nhập học, Hạ Thiên Chu đâu không để ý anh.

Lúc đầu Trần Dĩ Bạch còn tưởng rằng Hạ Thiên Chu bận rộn thích ứng với hoàn cảnh mới, anh cũng cảm thấy để cho cô kết giao thêm nhiều bạn cũng tốt, nhưng lúc anh thật sự không nhận được muốn tìm cô, thì Hạ Thiên Chu lại không muốn gặp anh.

Gửi QQ, gửi WeChat cho cô mười câu thì cô cũng chỉ trả lời một câu, Trần Dĩ Bạch muốn hẹn cô ra ngoài cùng ăn cơm, thì cô lại lấy đủ loại lý do từ chối, thỉnh thoảng chạm mặt ở trên đường, Trần Dĩ Bạch vừa định chào hỏi, thì cô lại giống như bị dọa sợ, lòng bàn chân giống như bời bở thoáng cái đã chạy mất dạng.

Lần này thật vất vả mới thấy cô ở bên ngoài sân bóng rổ, Trần Dĩ Bạch còn tưởng rằng Hạ Thiên Chu là đặc biệt đến xem anh thi đấu, nhưng lại không nghĩ đến, cô lại nói anh là tên cu ồng theo dõi.

Người từ trước đến giờ đâu lấy việc trêu chọc anh làm niềm vui đột nhiên né tránh anh, chẳng lẽ... là sau khi lên đại học, Hạ Thiên Chu đã nhìn trúng người khác?!

Suy đoán này khiến cho Trần Dĩ Bạch rất bất an.

Ngày đó anh học lớp bài chuyên ngành xong, lúc đi ngang qua quán cà phê trường, thì qua cửa sổ thấy một mình Hạ Thiên Chu ở bên trong, nhưng anh kịp phản ứng, nha đầu này vẫn luôn né tránh anh, bây giờ đi vào, đoán chừng cô sẽ chạy đi.

Cô cần máy tính tới, có lẽ là ký túc xá quá ồn, đổi một chỗ tra tài liệu, anh cũng không nên quấy rầy cô.

Thời gian cuối mùa hè đầu mùa thu, không khí oi bức lại ẩm ướt, Trần Dĩ Bạch vừa mới trở lại ký túc xá, bên ngoài lại đổ mưa to.

Hạ Thiên Chu vẫn còn ở quán cà phê, trong đầu Trần Dĩ Bạch thoáng qua một suy nghĩ, xoay người cầm một cây dù che mưa rồi lại đi ra ngoài.

Bạn cùng phòng còn ngỡ ngác, "Sao mới trở về lại đi ra ngoài thế?"

Trần Dĩ Bạch chạy nhanh, rất sợ mưa to sẽ nhốt Hạ Thiên Chu trong quán cà phê, cũng sợ Hạ Thiên Chu đi trước anh không gặp được, ngay cả đôi giày đá bóng của mình anh cũng không quan tâm, sải bước đạp vào nước, lúc đến quán cà phê, nhìn thấy Hạ Thiên Chu vẫn còn ở trong góc, mới thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Thiên Chu đã tắt máy tính, một tay chống cằm nhìn cảnh mưa ngoài cửa sổ.

Trần Dĩ Bạch giữ nước trên dù, đi tới ngẩng trước mặt cô.

Hạ Thiên Chu thu hồi tầm mắt, Trần Dĩ Bạch không sai, lúc ánh mắt của Hạ Thiên Chu nhìn thấy anh có sự hốt hoảng, sợ cô chạy nữa, nên Trần Dĩ Bạch đè máy vi tính của cô trước một bước.

"Tôi đưa cậu trở về ký túc xá." Giọng điệu không cho từ chối.

Hạ Thiên Chu nhìn xung quanh một chút, không phát hiện người quen, cộng thêm bên ngoài mưa lớn như vậy, đoán chừng cũng sẽ không có ai chú ý, do dự một chút, rồi gật đầu.

Trần Dĩ Bạch giúp cô cầm túi máy tính, hai người mở một cái dù sánh vai đi trong màn mưa.

Hạ Thiên Chu mang đôi giày xăng đan, không lo đạp phải vũng nước, giày đá bóng của Trần Dĩ Bạch thì đã bị ngấm nước, anh dứt khoát cam chịu không để ý tới nữa.

Lúc ở thị trấn, bọn họ cũng thường xuyên như vậy, trời mưa thì mở một cái dù, Hạ Thiên Chu liều mạng chạy, Trầm Dĩ Bạch che dù liều mạng cùng, sợ cô ướt.

Có lẽ là tái hiện cảnh cũ, nên mâu thuẫn của Hạ Thiên Chu đối với Trầm Dĩ Bạch liều biến mất, vừa nói vừa cười với anh, không khác gì trước kia.

Trầm Dĩ Bạch vừa định rên sất khi còn nóng cuối tuần hẹn cô đi ra ngoài chơi, thì đột nhiên Hạ Thiên Chu dừng bước, bước tới trước nhìn xung quanh, sau đó hất Trầm Dĩ Bạch chạy vào màn mưa, kéo khoảng cách với Trầm Dĩ Bạch.

Trầm Dĩ Bạch mơ hồ, đây là làm sao, vừa định đuổi theo, thì Hạ Thiên Chu lại giống như gặp quỷ càng chạy càng nhanh, như một làn khói vọt vào tòa ký túc xá nữ cách đó không xa.

Trầm Dĩ Bạch cảm thấy máy tính của Hạ Thiên Chu đứng sừng sò trong mưa.

Đây là muốn làm gì?

MÙA HÈ NĂM ẤY THẬT VỪA ĐÚNG

Tam Nguyệt Đào Hoa Tuyệt
dtv-ebook.com

Chương 6: Nhưng Anh Chỉ Thích Em

Chương 6: Nhưng anh chỉ thích em

Chuyển ngữ: Puny

<https://punyleland.wordpress.com>

Có lẽ, không bị nhìn thấy.

Sau khi Hạ Thiên Chu dầm mưa chạy về ký túc thì ra ban công nhìn xuống, Trần Dĩ Bạch vẫn còn đứng trong màn mưa, vài nữ sinh đi ngang qua chần chừ ở bên cạnh anh, có thể là muốn đến bắt chuyện.

Đám nữ sinh kia là bạn trong lớp của Hạ Thiên Chu, một người trong số nữ sinh đó có thể nói là chó bát quái, cũng là một fan nữ của Trần Dĩ Bạch. Lúc huấn luyện quân sự cô ấy đã chụp lên một tấm hình của Trần Dĩ Bạch đem đến ký túc xá nữ khoe khoang... Nếu như lúc này nhìn thấy cô và Trần Dĩ Bạch cùng đi một cái dù, đoán chừng tối hôm nay cô sẽ lên trên diễn đàn của trường.

Trong trường học, ngoại trừ cô và Trần Dĩ Bạch, không có ai biết mối quan hệ của cô và Trần Dĩ Bạch, hoặc có thể nói là, không ai tin mối quan hệ của cô với Trần Dĩ Bạch.

Sau khi nhập học không lâu, tiếng tăm của Trần Dĩ Bạch đã được truyền đi trong giới sinh viên mới năm nhất, đủ loại điểm sáng thần kỳ của anh được truyền đi.

Buổi nói chuyện đêm khuya ngày đó, vừa vặn tám đến Trần Dĩ Bạch, Hạ Thiên Chu nằm sấp ở trên giường, thờ ơ nói: "Trần Dĩ Bạch à, có quan hệ không tệ với tớ."

Bạn cùng phòng nhìn mặt đối mặt với nhau, sau đó cười to.

Từ tiểu học đến trung học phổ thông Hạ Thiên Chu đều học ở miền nam, cho đến đại học mới bắt đầu ra bắc, nhưng Trần Dĩ Bạch vẫn luôn lớn lên ở miền bắc, một nam một bắc, cách nhau cả vạn dặm, bạn cùng phòng đều nói, loại nhân vật cấp thần thánh như Trần Dĩ Bạch, làm sao có thể biết Hạ Thiên Chu.

Kiểu con gái như Hạ Thiên Chu, thành tích trung bình, tướng mạo trên trung bình, cô gái lớn lên ở thị trấn nhỏ miền bắc, mang một luồng khí chất thanh tú linh hoạt, mặc dù tính cách cởi mở, nhưng từ thị trấn nhỏ đến thành phố lớn miền bắc, khó tránh có hơi vâng vâng dạ dạ, không phát huy được tay chân.

Đừng bảo là bạn học, ngay cả chính cô cũng không dám tin, mình lại biết Trần Dĩ Bạch lâu như vậy.

Trần Dĩ Bạch trong miệng mọi người, và Trần Dĩ Bạch trong tưởng tượng của cô không giống nhau.

Mặc dù Trần Dĩ Bạch ở thị trấn nhỏ với cô cũng đã rất xuất sắc, nhưng không đến mức giống bây giờ được mọi người tán tụng cao như vậy.

Khi đó Trần Dĩ Bạch cũng đã rất thông minh, dễ dàng giải quyết mấy bộ đề số học mà Hạ Thiên Chu khốn đốn thật lâu, lúc đi ngang qua trường

tiểu học trong thị trấn thì leo tường đi vào cướp sân bóng rổ của mấy đứa nhóc, sau khi ném bóng vào rổ thì chỉ có một mình Hạ Thiên Chu vỗ tay cho anh... Trầm Dĩ Bạch của khi đó, giống như chỉ là Trầm Dĩ Bạch của một mình Hạ Thiên Chu.

Nhưng Trầm Dĩ Bạch của bây giờ, lại vô cùng xuất sắc, bên cạnh có rất nhiều người cố vũ cho Trầm Dĩ Bạch.

Cô không thể đi vào vòng tròn của anh.

Tất cả sự kiêu ngạo ở trấn nhỏ miền bắc, đều bị hao mòn không còn một chút nào ở cái thành phố xa lạ lại cô độc này.

Đôi mắt của Hạ Thiên Chu nhuộm màu đau thương, cô thấy Trầm Dĩ Bạch đứng dưới lầu một hồi, thì xoay người đi.

Hạ Thiên Chu đột nhiên cảm thấy có lẽ khi còn bé cô đã bị phim của Quỳnh Dao đầu độc quá sâu, vào loại thời điểm này, vậy mà còn cảm thấy Trầm Dĩ Bạch là Hà Thư Hoàn [1], bản thân là Y Bình [2], trong mắt mọi người một Y Bình môn đăng hộ đối với Hà Thư Hoàn có lẽ là hoa khôi khoa nghệ thuật gần đây đang theo đuổi anh.

[1] Hà Thư Hoàn, vai nam chính trong phim Tân dòng sông ly biệt, do Cổ Cự Cơ đảm nhiệm. Đây là nhân vật tượng trưng cho người anh hùng văn võ song toàn của Trung Quốc thời hiện đại.

[2] Lục Y Bình, vai nữ chính của Tân dòng sông ly biệt, do Triệu Vy đóng.

Hạ Thiên Chu còn đang nghĩ ngợi lung tung, thì chợt nhớ đến, Trầm Dĩ Bạch cần máy tính của cô, mà bài tập cô cần phải nộp đầu ở trong máy tính!

Mẹ!

Hạ Thiên Chu không nhận được, đập vào cánh cửa một cái.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Hạ Thiên Chu vẫn lấy dũng khí gọi điện thoại cho Trần Dĩ Bạch.

Vang lên một tiếng, hai tiếng... không ai nhận.

Có lẽ là đang bận.

Hạ Thiên Chu rất tâm lý không quấy rầy anh nữa, nhưng qua khoảng hai phút, thì Trần Dĩ Bạch lại gọi đến, điện thoại vừa kết nối thì anh bắt đầu nói, "Tôi chỉ tức giận không nhận điện thoại một lần thôi, cậu cũng không gọi lại?!"

Hạ Thiên Chu bị chọc tức đến mức cười, sờ mũi một cái nói: "Tớ cho rằng cậu đang bận."

Lúc này Trần Dĩ Bạch mới dịu xuống, Hạ Thiên Chu lại hỏi: "Máy tính của tớ..."

"Tôi đem đến dưới ký túc xá cậu, cậu xuống lấy."

"Không không không." Hạ Thiên Chu lập tức từ chối, bây giờ mưa đã tạnh, dưới lầu người đến đến đi đi nhiều như vậy, bị người khác nhìn thấy sẽ không tốt, "Cậu để ở chỗ chú quản lý ký túc đi, tớ đi qua lấy."

"Tôi đem qua, sau đó cậu xuống lấy, nếu không thì tôi sẽ định dạng lại ổ trong máy tính cậu!"

Hạ Thiên Chu dở khóc dở cười, "Sao cậu có thể như vậy?"

Trần Dĩ Bạch mím chặt khoe môi, chỉ là cách một cái màn hình, nên Hạ Thiên Chu không nhìn thấy sắc mặt nhợt nhạt của anh.

"Hạ Thiên Chu" anh nói, "Tại sao cậu cứ trốn tránh tôi, chúng ta trước kia, không phải như vậy, lúc mới nhập học không phải rất tốt sao... Cậu bây giờ, chán ghét tôi sao?"

Trong ký túc không có ai, Hạ Thiên Chu không cần che giấu cái gì, sau khi nghe được câu sau này, cô cắn môi, sững sốt thật lâu, mới nói: "Trần Dĩ Bạch, tớ cảm thấy, hình như tớ không xứng với cậu của bây giờ..."

Nhập học gần hai tháng, Hạ Thiên Chu cũng tránh Trần Dĩ Bạch hai tháng, lúc này Trần Dĩ Bạch tìm tới tận cửa hỏi, cô không nhịn được, nói hết sự tủi thân trong lòng mình ra, đến cuối cùng, giọng nói mang theo tiếng nghẹn ngào, "Trước kia người bên cạnh cậu chỉ có tớ, nhưng bây giờ người bên cạnh cậu nhiều như vậy, tớ cướp của các cô ấy, cũng sợ cậu bị cướp đi..."

"Cậu bởi vì như vậy, mới trốn tránh tôi?"

"Nếu không thì sao?"

Trần Dĩ Bạch tức giận đến muốn cười: "Hạ Thiên Chu em thật ngốc! Người khác nói thế nào là chuyện của người khác, anh thích ai, có liên quan cái rắm đến bọn họ! Người thích anh rất nhiều, nhưng anh chỉ thích em, cho dù em cướp của người khác, thì anh cũng cam tâm tình nguyện đi với em..."

"Nhưng mà..."

"Chu Chu." Trần Dĩ Bạch gọi tên cô giống như lúc trước, "Thật ra thì cũng có lúc anh cảm thấy mình không xứng với em, nhưng loại cảm giác này, mỗi khi anh thấy em vui vẻ nhào vào trong lòng ngực anh, sẽ biến

mất không còn một mảnh. Nếu như em sợ anh bị người khác cướp đi, không sao, anh sẽ đuổi người khác đi, chỉ chào đón một mình em."

...

Đêm hôm đó bạn cùng phòng của Hạ Thiên Chu vừa từ bên ngoài về, nhìn thấy Trần Dĩ Bạch đứng dưới tòa ký túc xá nữ, đi đi lại lại mấy bước, thì thấy Hạ Thiên Chu giẫm dép vội vàng chạy tới từ trong tòa ký túc.

Sau đó lướt qua các cô ấy chạy tới chỗ Trần Dĩ Bạch, chạy lấy đà, nhảy lấy đà, giống như một con bạch tuộc tám vòi dùng cả tay chân quấn lên người Trần Dĩ Bạch, tương tự, Trần Dĩ Bạch cũng ôm lấy cô.

Bạn bè cùng phòng bị dọa sợ đến không nói nên lời.

Hạ Thiên Chu quay đầu lại nhìn các cô ấy, mi mắt cong lên, "Giới thiệu một chút, đây là bạn trai tớ."

...

Mùa hè năm ấy thật vừa đúng, em thích tán gẫu anh thích cười, gió ở đâu rừng chim đang hát, từ nay về sau, không chỉ mùa hè, mà xuân hạ thu đông chúng ta đều phải ở bên nhau.

~~ HOÀN ~~